

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/66/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2316010315
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Pavol Macháč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2316010315.4

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Pavla Macháča a členov senátu JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Rudolfa Botta, v trestnej veci obžalovanej A. B., nar. XX. XXXXXXX XXXX v C. D., trvalé bydlisko E. XXXX/XX, C. D., pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.), o odvolaní obžalovanej voči rozsudku Okresného súdu Galanta z 27. marca 2024, č. k. 29T/70/2016-457, na verejnom zasadnutí konanom 13. mája 2025 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovanej A. B. zamieta.

odôvodnenie:

- Okresný súd Galanta (ďalej len okresný súd) rozsudkom z 27. marca 2024, č. k. 29T/70/2016-457, uznal obžalovanú A. B. (ďalej len obžalovaná) za vinnú zo spáchania zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že potom čo B. F. G. v presne nezistenom čase v období od roku 2012 do 18.06.2014, na nezistenom mieste prostredníctvom počítača vyhotovila nález psychiatrickej ambulancie B. F. G. so sídlom v Dunajskej Strede, Veľkoblavovská č. 1002/45 o lekárskom vyšetrení, ktoré nebolo vykonané, a ktorý nález následne A. B., listom zo dňa 18.06.2014, predložila v prípravnom konaní vedenom na Odbore kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Galante pod ČVS: ORP-739/OVK-GA-2012 vyšetrovateľovi Policajného zboru ako dôkaz, napriek tomu, že vedela, že predmetný nález psychiatrickej ambulancie je nepravdivý.
- Okresný súd zato obžalovanej uložil podľa § 344 ods. 1, § 38 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 1 (jedného) roka, výkon ktorého podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Tr. zák. podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 2 (dvoch) rokov.
- Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní a poučení o opravnom prostriedku sa prokurátorka ani obžalovaná k opravnému prostriedku nevyjadrili.
- V zákonom stanovenej lehote podala odvolanie obžalovaná prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Namira Alyasryho, PhD. (ďalej len obhajca), a to osobitným písomným podaním doručeným okresnému súdu 27. marca 2024. Konkretizovala, že odvolanie je podané proti výroku o vine, treste, ako aj proti konaniu, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku.
- Podané odvolanie odôvodnila prostredníctvom obhajcu, konkrétne osobitným písomným podaním doručeným okresnému súdu 15. mája 2024.
  - Obhajca argumentoval, že okresný súd vyhlásil v poradí druhý rozsudok, pričom prvým rozsudkom bola obžalovaná spod obžaloby oslobodená. Na podklade odvolania prokurátora rozhodoval odvolací súd a uznesením č. k. 6To 10/2022-407 oslobodzujúci rozsudok zrušil a vrátil na znovu – prejednanie a rozhodnutie. Odvolací súd vytýkal okresnému súdu nedostatočné odôvodnenie rozsudku, ako aj nesprávny procesný postup pri vykonaní dôkazu svedeckou výpoveďou vykonanou pred vznesením obvinenia. Tieto argumenty odvolacieho súdu však okresný súd poňal ako príkaz na odsúdenie a tak aj napriek tomu, že sa skutková a právna situácia fakticky nezmenila, v poradí druhom rozsudku rozhodol diametrálne odlišne ako prvý krát.

5.2. Obhajca primárne vytykal nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, keď sa súd dôkazom v prospech obžalovanej vôbec nevenoval. Vo veci vypovedali niekoľkí svedkovia, okrem obžalovanej a lekárky B. G. aj primárka detského odd. Nemocnice Dunajská Streda B. E., a aj dcéra obžalovanej sv. B.. Súd však tieto výpovede v odôvodnení rozsudku „obišiel“ a nevenoval sa im tak, ako mu to ukladá ust. § 168 ods. 1 Trestného poriadku (ďalej len Tr. por.). Obhajca kládol rečnícku otázku, či všetci títo svedkovia podľa okresného súdu klamali. Na potrebu riadneho odôvodnenia rozhodnutia bol pritom okresný súd dôrazne upozornený už v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu, v bode 11 uznesenia.

5.3. Z hľadiska právneho obhajca pristúpil k analýze toho, ako plnil okresný súd pokyny, ktoré mu uložil odvolací súd v zrušujúcom uznesení. Primárne bolo potrebné vysporiadať sa s výpoveďami svedkýň – sestier obžalovanej, ktoré vypovedali pred vznesením obvinenia, pričom následne po vznesení obvinenia vypovedať odmietli. Obžalovaná totiž vypovedala, že na vyšetrenia ju sprevádzala aj jej sestra F. D.. Konajúci súd tak po zrušení prvého rozsudku vykonal jediný nový dôkaz a to výsluch svedkyne F. D.. Ďalšia sestra – F. B. sa na súd nedostavila a súd ako odmietnutie výpovede akceptoval iba jej písomné vyhlásenie – čo považoval za rozpor so zákonom (keďže svedkyňa nebola riadne poučená), avšak nakoľko obžalovaná explicitne uvádzala, že na vyšetrenia ju doprevádzala jej sestra F., tak obsah výpovede F. B., hoci vykonaný v rozpore s procesnými normami, považoval za vecne pravdivý. Odvolací súd v zrušujúcom uznesení jasne opísal zákonu zodpovedajúci procesný postup pri výsluchu svedka, ktorý vypovedal iba pred vznesením obvinenia. Svedkyňa F. D. bola predvolaná na hlavné pojednávanie, po poučení odmietla vypovedať a tak na návrh prokurátora bola jej výpoveď spred vznesenia obvinenia prečítaná. Následne mal však nasledovať procesný postup spočívajúci vo vyhodnocovaní jej výpovede – najmä toho, či ide o dôkaz zásadného skutkového charakteru (vo významnej miere rozhodujúci dôkaz). Ak by o taký dôkaz išlo, nemohol by taký dôkaz byť vzatý do úvahy práve z dôvodu, že dôkaz nebol vykonaný kontradiktórne. Z odôvodnenia odsudzujúceho rozsudku však žiadne také skutkové a právne úvahy okresného súdu nevyplývajú. Okresný súd iba uviedol, že ide o použiteľný dôkaz, keďže nejde o jediný dôkaz, avšak bez akejkoľvek bližšej konkretizácie, či vyhodnotenia ostatných dôkazov a ich dôkaznej sily. Tento procesný postup obhajca považoval za nezákonný. Keďže išlo o jediný po zrušujúcom uznesení vykonaný nový dôkaz, a na jeho základe súd rozhodol úplne odlišne ako prvýkrát, logicky išlo o dôkaz vo významnej miere rozhodujúci. Keďže bol taký dôkaz vykonaný pred vznesením obvinenia – nemal naň súd prihliadať. Výpoveď svedkyne D. označila obžalovaná za nepravdivú, pričom vzťahy medzi sestrami sú mimoriadne zlé. K motivácii tejto svedkyne hovoriť nepravdu proti obžalovanej treba pripomenúť listinu č.l. 320-329, z ktorej vyplýva, že uvedenej svedkyňi bolo vznesené obvinenie z obzvlášť závažného zločinu majetkového charakteru, ktorého sa mala dopustiť práve na obžalovanej – ani túto listinu a jej vplyv na dôkaz výpoveďou svedkyne súd v odôvodnení žiadnym spôsobom nevyhodnocoval.

5.4. V ďalšom obhajca uviedol, že ďalšie procesné úkony po zrušujúcom uznesení predstavovali iba opätovné prehodnotenie dovtedy známych dôkazov, resp. výlučné dopočutie svedkyne B. G. k otázkam, pri ktorých bol prokurátor pri jej prvom výsluchu pasívny, čo uznal aj odvolací súd (obhajoba je však toho názoru, že pomocou prokurátorovi po jeho pasivite pri prvom výsluchu svedkyne G. pokynom na jeho zopakovanie bola porušená zásada rovnosti strán). Súd môže vykonať aj dôkaz ktoré strany nenavrhl, avšak pasivitu prokurátora v „prvom kole výsluchu“ podľa obhajcu nemožno odstraňovať/sanovať nariadením „druhého kola výsluchu“.

5.5. Brojil i takým spôsobom, že okresný súd v odsudzujúcom rozsudku poukazoval najmä na nezrovnalosti vo vzťahu k adrese ambulancie B. G., k spôsobu výkonu jej povolania cez obchodnú spoločnosť Mantra AG, a k licenčnej zmluve na evidenčný softvér MEDICOM. Súd však absolútne nebral do úvahy celkový kontext a vysvetlenie uvedených diskrepancií, ktoré vysvetľovala jednak svedkyňa B. G. a ktoré vyplývali z dôkazov samotných, pričom toto bolo podporené aj obsahom výpovede obžalovanej. Z prečítanej výpovede obžalovanej totiž jasne vyplývalo, že o poskytnutie lekárskeho správ požiadala B. G. až s niekoľkoročným (10) odstupom po realizácii samotných psychiatrických sedení, nakoľko spornú listinu predložila podaním z 18. júna 2014 vyšetrovateľovi PZ v trestnej veci, v ktorej vystupuje ako poškodená. Medzi časom samotného lekárskeho vyšetrenia 3. mája 2004 a vyžiadaním si správy o ňom a jeho predložením – 18. júna 2014 tak prešlo cca 10 rokov, počas ktorých ošetrojúca lekárka B. G. zmenila sídlo ambulancie z ulice Múzejná – kde došlo k reálnemu vyšetreniu na ulicu Veľkoblavovská v Dunajskej Strede. Je preto prirodzené, že hlavičku lekárskeho správ a pečiatku mala nastavenú na adresu „Veľkoblavovská ulica“ aj napriek tomu, že reálne vyšetrenie obžalovanej bolo vykonané ešte v čase, keď sídlila na adrese Múzejná ul. Zároveň je nemožné to čo uvádza súd na str. 17 rozsudku, teda že sa obžalovaná „dostavila do ambulancie MANTRA AG s.r.o.“, nakoľko táto obchodná spoločnosť vznikla podľa obchodného registra (1. októbra 2014) teda až po tom, ako bol sporný lekársky

nález vôbec predložený do trestného konania v inej veci, kde vystupuje obžalovaná ako poškodená. Teda subjekt MANTRA AG s.r.o. získal právnu subjektivitu až po údajnom skutku.

5.6. Následne podotkol, že Spoločnosť MANTRA AG s.r.o. svedkyne B. G. bola dôkazne spomínaná výlučne v súvislosti s obsahom licenčnej zmluvy a nezrovnalosťou v tom, že ak mala byť licenčná zmluva podpísaná v roku 2003, tak nemohla byť zmluvnou stranou vtedy ešte neexistujúca obchodná spoločnosť svedkyne B. G. – MANTRA AG, s.r.o. . Totiž pri výsluchu v prípravnom konaní, ktorý bol realizovaný už po vzniku uvedenej obchodnej spoločnosti predložila svedkyňa B. G. na žiadosť policajta licenčnú zmluvu, ktorej zmluvnou stranou bola už spoločnosť MANTRA AG s.r.o.. Z prečítanej výpovede svedkyne zároveň vyplýva to, že licenčnú zmluvu – originál už nemá a v prípravnom konaní predložila takú písomnosť, ktorú jej na jej žiadosť nepodpísanú poslala spoločnosť Medicom až ex post v čase prebiehajúceho prípravného konania a ktorú predložila vyšetrovateľovi po tom, ako ju vytlačila a podpísala (už s aktuálnou pečaťou a nie s pečaťou používanou v roku 2004). Toto zároveň vysvetľuje aj rozpory medzi uvedeným sídlom spoločnosti Medicom, s.r.o. – kedy svedkyňa samotná spoločnosť zasielala licenčnú zmluvu až oveľa neskôr a svedkyňa nebol zasielaný scan originálu licenčnej zmluvy (podpísaný oboma zmluvnými stranami) ale zrejme taká verzia licenčnej zmluvy podpísanej len zo strany jedného účastníka zmluvného vzťahu, akú spoločnosť Medicom aktuálne „mala po ruke a aktuálne používala“. Zároveň to tiež vysvetľuje to, prečo je na licenčnej zmluve pečať spoločnosti svedkyne B. G. (Mantra AG s.r.o.), ktorá vznikla až o niekoľko rokov neskôr – pretože predkladaná licenčná zmluva nie je originálom zmluvy, ale iba dodatočným výtlačkom podpísaným zo strany oboch zmluvných strán až ex post o niekoľko rokov.

5.7. Podľa názoru obhajcu, v konaní bolo teda preukázané, že tak samotná sporná lekárska správa z 3. mája 2004, ako aj licenčná zmluva ambulancie na používanie softvéru MEDICOM boli vytlačované s niekoľkoročným odstupom, a preto obsahujú niektoré údaje, ktoré pôsobia rozporuplne. Všetky tieto okolnosti však svedkyňa G. vysvetlila. Takmer všetky prokurátorom podozrivé okolnosti prípadu sú na strane svedkyne B. G., ktorá mala naozaj neporiadok vo vedení ambulancie a v evidencii pacientov. Z jej výpovede však explicitne vyplýva, že ju obžalovaná nikdy nepožiadala, aby do lekárskej správy niekedy uviedla niečo, čo sa nezakladá na pravde. Obžalovaná po tom, ako začali trestné stíhania v ktorých vystupuje ako poškodená bola zo strany nového právneho zástupcu v roku 2014 požiadaná, aby zabezpečila lekárske správy o jej psychickom stave z roku 2004. Z toho dôvodu požiadala svedkyňu B. G., aby jej ex post poskytla lekárske správy z predmetného obdobia. Obžalovaná však žiadnym spôsobom nezasahovala do obsahu správ, sama si ani neuvedomila diskrepancie v uvedenej adrese na lekárske správy a tak ako lekárske správy od lekárky dostala, tak ich predložila do trestného konania. Ničím nebol preukázaný úmysel obžalovanej predkladať falošné dôkazy. Nie je sporným to, že na psychiatrii obžalovaná chodila ani to, že B. E. požiadala B. G., aby nezaevidovala obžalovanú ako oficiálneho pacienta. Nebolo to jediný krát a takúto požiadavku malo viacero pacientov z dôvodu stigmatizácie okolia tým, ak niekto navštevuje psychiatrické oddelenie. Obhajoba zároveň predložila stanovisko Slovenskej Lekárskej komory, ktorá bola prečítaná ako listina na hlavnom pojednávaní 27. júla 2020 bez uvedenia č.l. v zápisnici a z ktorej vyplýva, že lekárom – špecialistom poisťovne nepreplácajú všetkých ošetrovaných pacientov, ale že lekárske úkony od určitého množstva pacientov ostávajú už bez preplatenia. Toto vysvetľuje to, prečo nemala svedkyňa B. G. problém s tým, že ošetrenia obžalovanej nebudú vedené v jej zdravotnej poisťovni. To, že obžalovaná nenastúpila na práceneschopnosť je vysvetlené tým, že bola podnikateľkou a teda nemusela nikomu ospravedlňovať absencie v práci. Je bežné, že podnikatelia práve z tohto dôvodu nevyužívajú inštitút práceneschopnosti. Obžalovaná nebola PN – počas celého obdobia svojho podnikania nikdy.

5.8. Obhajca podotkol, že odvolací súd ďalej uložil okresnému súdu odstrániť nezrovnalosť týkajúcu sa lekárskej správy z 18. februára 2004, ktorá bola z množstva predložených lekárske správ chronologicky prvou lekárskou správou. V správe sa uvádza, že sa do ambulancie mala obžalovaná dostaviť so staršou sestrou a teda nie v sprievode B. E., tak ako to o prvom vyšetrení uvádzali jednak obžalovaná, B. G., ako aj B. E.. Pri vypočúvaní k tejto skutočnosti B. G. po konfrontácii s predmetnou lekárskou správou si to spočiatku svedkyňa nevedela vysvetliť, avšak následne explicitne uviedla, že lekárska správa z 18. februára 2004 zrejme nebola tým úplne prvým kontaktom s pacientkou – obžalovanou a zrejme sa stalo to, že záznam z prvého vyšetrenia neprepísala do počítača. Poukázal na to, že všetky lekárske správy týkajúce sa obžalovanej boli najprv výlučne v písomnej forme a až ex post boli prepisované do počítačovej formy. Zároveň je potrebné uvedomiť si, že rekonštruujeme skutkový dej pred 20 rokmi a je prirodzené, že po tak dlhom časovom období už pamäťová stopa svedkyne zákonite nie je taká čerstvá. Toto však nemožno považovať za nevierohodné a z uvedeného vyvodzovať závery v neprospech obžalovanej. Aj v tomto prípade ide o neporiadok v evidencii na strane B. G..

5.9. Namietal, že po takto vykonanom dokazovaní je preukázané, že obžalovaná o lekárske správy spred 10 rokov v roku 2014 požiadala, pričom do ich obsahu nijako nezasahovala, to čo dostala od svojej ošetrojúcej lekárky predložila do trestného konania, pričom z ničoho nie je preukázané, že by malo ísť o falošný dôkaz, o falošnosti ktorého by obžalovaná vedela. Nemožno akceptovať tvrdenia súdu prvého stupňa na str. 20 o „nejednoznačnej vierohodnosti lekárskeho správ“ a na ich základe uznať obžalovanú za vinnú. Zásada in dubio pro reo prikazuje, aby v prípade nejednoznačnosti boli dôkazy vyhodnotené v prospech obžalovaného.

5.10. Rovnako tak tvrdenie súdu na str. 21 rozsudku, že „lekárske správy nevykazujú znaky vierohodnosti, pretože nemal byť v konaní produkovaný taký dôkaz, ktorý by ich potvrdzoval“, nie sú vecne správne. Práve svedkovia B. E., B. G., sv. B., ako aj obžalovaná vypovedali o reálnom absolvovaní vyšetrení na psychiatrickej ambulancii. Zároveň podľa nášho názoru v obdobných prípadoch súd nemôže uznať vinu na základe nevykazovania vierohodnosti určitej listiny, ale len na základe neochvejného skutkového záveru o falošnosti listiny.

5.11. Vo vzťahu k formulácii skutku obhajca namietal, že skutok nebol a nie je vyjadrený tak, aby nebol zameniteľný s iným skutkom. Celé prípravné konanie bolo vykonávané výlučne k spornej lekárskej správe z 3. mája 2004, pričom ale súd na str. 21 rozsudku uvádza, že „nevierohodnými“ sú všetky lekárske správy z obdobia 18. februára 2004 do 23. júna 2005. V skutkovej vete nie je konkretizované, či mala byť falošnou správou tá, z 3. mája 2004, alebo iná. Zároveň odôvodnenie napovedá, akoby súd za falošné označil všetky správy z obdobia 18. februára 2004 do 23. júna 2005. Namietal teda to, že skutok nebol opísaný tak, aby nemohol byť zamenený s iným skutkom – keďže predloženie každej falošnej správy by mohlo byť samostatným skutkom. Ak má byť falošná konkrétna lekárska správa z konkrétneho dňa, nemožno sa na účely nezameniteľnosti skutku uspokojiť s opisom uvedeným v skutku, kde sa odkazuje výlučne na sprievodný list z 18. júna 2014. Kritériu nezameniteľnosti skutku by zodpovedalo jedine také vymedzenie skutku, ktoré presne označí falošnú lekársku správu a nie iba predkladací dokument.

5.12. V tomto kontexte citoval - Skutok, aby mohol byť podkladom pre uznanie viny obvineného, musí byť vymedzený jednak tak, aby obsahoval také konkrétne skutkové okolnosti, ktoré by pokrývali všetky podstatné znaky príslušnej skutkovej podstaty trestného činu, a ktoré by umožňovali podradiť stíhaný skutok pod konkrétne ustanovenie Trestného zákona (hmotnoprávne hľadisko) a zároveň musí byť vymedzený (v súlade s ustanovením §163 ods. 3 Trestného poriadku) tak, aby nebol zamenený s iným skutkom (procesnoprávne hľadisko). Obe tieto podmienky musia byť splnené súčasne. (rozsudok NS SR z 9. marca 2022, sp. zn. 4Tdo/27/2021). Z ustálenej súdnej praxe najvyššieho súdu totiž plynie, že vyjadrením zisteného skutkového stavu je skutok obsiahnutý v takzvanej skutkovej vete rozsudku (primerane napríklad R 13/1997, R 100/2001, R 24/2004, R 32/2007), nie skutkové okolnosti uvedené v dôvodoch rozhodnutia, vyplývajúce z vykonaného dokazovania, či odvolania obžalovaného, pokiaľ nie sú v skutkovej vete rozsudku obsiahnuté. Náprava väd skutkovej vety pritom už nie je možná z dôvodu, že prokurátor nepodal odvolanie čo do výroku o vine a odvolanie podala výlučne obžalovaná. V zmysle princípu zákaz reformatio in peius podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, § 327 ods. 2 Trestného poriadku nemôže byť už skutok menený tak, aby zodpovedal príslušným zákonným ustanoveniam (Rozsudok NS SR sp. zn. 4Tdo 63/2019 z 21. januára 2020, Rozsudok NS SR sp. zn. 4 Tdo 27/2021 z 9. marca 2022).

5.13. V rámci konečného návrhu v mene obžalovanej žiadal, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Tr. por. zrušil odvolaním napadnutý rozsudok v celom rozsahu a aby následne podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovanú podľa § 285 písm. a) Tr. por. spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta sp. zn. 3Pv 202/2015 oslobodil, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaná stíhaná.

6. Prokurátor sa k písomne odôvodnenému odvolaniu obžalovanej nevyjadril.

7. Spisový materiál bol Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) riadne predložený na rozhodnutie o odvolaní obžalovanej 27. júna 2024.

8. Za účelom prejednávania odvolania obžalovanej nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 13. mája 2025, ktorého sa zúčastnila prokurátor krajskej prokuratúry, obhajca obžalovaného a obžalovaná. Dokazovanie krajský súd nedoplňal, nakoľko v tomto smere žiadne návrhy neboli. V rámci konečných návrhov prokurátor považoval odvolanie za nedôvodné, rozsudok a trest za spravodlivý a zákonný, preto navrhol odvolanie obžalovanej zamietnuť v zmysle § 319 Tr. por.. Obhajca zhrnul, že obžalovanej sa kladie za vinu predloženie sfaľovanej lekárskej správy do trestného konania, pričom bolo preukázané, že ide o správu o vyšetrení, ktoré si vyžiadala od B. G. s odstupom 10 rokov od vyšetrenia. Autenticitu lekárskej správy však potvrdzuje tak pacient, teda obžalovaná, ako aj pôvodca listiny, teda ošetrojúci lekár, vzhľadom na tieto dôkazy obhajca bol presvedčený, že rozsudok nie je zákonný a spravodlivý,

a preto navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a obžalovanú oslobodil spod obžaloby, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba. Obžalovaná vysvetlila, že od pani doktorky dostala lekárske správy, ktoré odovzdala vyšetrovateľovi vo veci teraz už obžalovaného H., ktorý ju vydieral, previedol majetok jej spoločnosti a ten majetok bol vo výške 100 miliónov korún, čo si sama vybuďovala. Vtedy vymenila advokátsku kanceláriu JUDr. Gráčíka a tento advokát povedal, aby priniesla všetky dôkazy, lebo sa vo veci H. a I. 8 rokov nič nekonalo, vec je už teraz na Okresnom súde Dunajská Streda, pričom išla od lekárky a predložila tieto lekárske správy. Nepotrebovala žiadnu falošnú lekársku správu, lebo na H. je množstvo dôkazov ohľadom tej trestnej činnosti, pre ktorú je trestne stíhaný. Nevedela ako pani doktorka evidovala jej sedenie, lebo sama nevedela ani chodiť. Žiadala o oslobodenie spod obžaloby.

9. Podľa § 315 Tr. por., o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. por., odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Tr. por., odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por., ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala obžalovaná ako oprávnená osoba, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohla a urobila tak v zákonom stanovenej lehote, preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovanej nie je dôvodné.

K výroku o vine a konaní, ktoré mu predchádzalo

11. Úvodom je potrebné uviesť, že predmetnou trestnou vecou sa už raz zaoberal, keď rozhodol uznesením z 22. septembra 2022, č. k. 6To/10/2022-407, ktorým na podklade odvolania prokurátora podaného v neprospech obžalovanej postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. por. rozsudok okresného súdu z 20. septembra 2021, č. k. 29T/70-2016-361, ktorým obžalovanú oslobodil spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Tr. por., zrušil v celom rozsahu a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Bez nutnosti podrobne rekapitulovať obsah vyššie spomínaného zrušujúceho uznesenia pripomína, že cit. uznesením krajský súd okresnému súdu vytkol chyby, ktorých sa dopustil a okrem iného mu uložil povinnosť vypočítať na hlavnom pojednávaní predvolať a vypočítať svedkyňu F. D. s tým, že ak svedkyňa zotrvá na svojom postoji voči obžalovanej nevypovedať pre príbuzenský pomer, súd na základe už skôr podaného návrhu prokurátora oboznámi postupom podľa § 263 ods. 4 Tr. por. zápisnicu o jej skoršej výpovedi z prípravného konania zo 14. mája 2015. Rovnako bude úlohou okresného súdu opätovne predvolať a vypočítať svedkyňu B. F. G., keďže táto nebola vypočítaná k okolnostiam týkajúcim sa zmeny jej sídla ambulancie, zmeny formy podnikania na s.r.o., licenčnej zmluvy na používanie softwaru atď. Bez jej bližších zdôvodnení ale podľa názoru krajského súdu nebude možné dôsledne sa vyrovnáť s listinnými dôkazmi, ktoré okresný súd opomenul vyhodnotiť. Nie je pritom vylúčené vykonať aj ďalšie dokazovanie či už v rozsahu dôkazných návrhov procesných strán alebo také, ktorého potreba vyplynie z doplnenia dokazovania.

12. Odvolacím prieskumom krajský súd zistil, že po vrátení veci okresný súd doplnil dokazovanie procesne správne a v rozsahu nielen určenom krajským súdom, ale predovšetkým v rozsahu dostatočnom na spravodlivé, stavu veci a zákonu zodpovedajúce rozhodnutie.

13. Je treba zdôrazniť, že obžalovaná odvolanie podala aj čo do konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, avšak konkrétne chyby konania v písomne odôvodnenom odvolaní nevytýkala a krajský súd chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., vlastným prieskumom nezistil. Naopak, preskúmaním obsahu spisového materiálu krajský

súd zistil, že okresný súd na hlavnom pojednávaní po vrátení veci vykonal dôkazy potrebné k tomu, aby mohol vo veci objektívne a zákone rozhodnúť, tieto dôkazy vyhodnotil individuálne a v ich súhrne podľa pravidiel uvedených v § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel k správne mu záveru o vine obžalovanej. Následne v odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. por. správne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Krajský súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je presvedčivé a spĺňa kritériá predpokladané ust. § 168 ods. 1 Tr. por., nemá voči odôvodneniu výhrady, preto naň odkazuje bez potreby na tomto mieste príslušné argumenty opakovať. Súčasne krajský súd na tomto mieste pripomína, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, preto je nadbytočné, aby krajský súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové závery okresného súdu. Tiež platí, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument odvolateľa, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov napadnutého rozsudku, ktorý sa preskúmava v odvolacom konaní.

14. Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovanej, primárne namieta spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov okresným súdom, polemizuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a presadzuje vlastnú verziu skutkového deja, ktorá je založená na inom, pre ňu priaznivejšom hodnotení vykonaných dôkazov. Z takéhoto priaznivejšieho hodnotenia dôkazov následne obžalovaná vyvodzuje závery o svojej nevine.

15. Kľúčovú odvolaciu námietku obhajoby, podľa ktorej okresný súd nesprávne vyhodnotil doplnené dokazovanie, z ktorého podľa obhajoby jasne nevyplývala odlišná dôkazná situácia, teda že by obžalovaná spáchala žalovanú trestnú činnosť, krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Ku kritike obžalovanej ohľadne spôsobu hodnotenia dôkazov je potrebné uviesť, že v trestnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. V súvislosti s hodnotením dôkazov platí aj druhé pravidlo, podľa ktorého, ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, krajský súd nemôže napadnúť rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (porovnaj R 53/1992)

16. Krajský súd tiež v súvislosti s hodnotením vykonaných dôkazov opakovaně vo svojich rozhodnutiach prízvukuje, že právo na spravodlivý proces neznamena právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4Tdo/36/2015).

17. Podľa názoru krajského súdu okresný súd v procese hodnotenia dôkazov postupoval tentokrát v súlade s pravidlami rozvedenými vyššie v texte, preto jeho skutkovým záverom nemožno nič vytknúť. Aj krajský súd je toho názoru, že vina obžalovanej bola bez pochyb preukázaná predovšetkým listinnými dôkazmi, ktoré po obsahovej stránke okresný súd podrobne rozviedol v napadnutom rozsudku a logicky vyhodnotil nielen jednotlivo, ale aj vo vzájomných súvislostiach s ostatnými vykonanými dôkazmi, najmä výpoveďami osôb. Vôbec nejde o situáciu opisovanú obžalovanou v odvolaní, že voči nej neexistujú usvedčujúce dôkazy. Ide len o zjavnú snahu obžalovanej, aby boli vykonané dôkazy hodnotené súdmi inak, v jej prospech. Naopak, proti obžalovanej existuje dostatok dôkazov podrobne opísaných v napadnutom rozsudku, ktoré vytvárajú takú ucelenú, ničím nenarušenú a logickú štruktúru (reťaz

dôkazov), ktorá smeruje k jedinému záveru a síce, že skutok sa stal a spáchala ho obžalovaná ako trestne zodpovedný páchatel' konajúci v priamom úmysle.

18. Z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že obžalovaná vystupuje ako poškodená v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda sp. zn. 1T/7/2015, v ktorej je trestne stíhaný J. K. H. pre trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. účinného do 31.12.2005 s ohraničením žalovaného skutku od presne nezisteného dňa 2004 do 21. mája 2004. Túto trestnú vec vyšetroval vyšetrovateľ Odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Galante pod ČVS: ORP-739/OVK-GA-2012, pričom obžalovaná vyšetrovateľovi sprievodným listom z 18. júna 2014 predložila na radu svojho obhajcu nález z psychiatrickej ambulancie B. F. G. z 3. mája 2004 o lekárskom vyšetrení, aby ním preukázala údajné psychické problémy spôsobené údajným nátlakovým konaním zo strany J. K. H.. Oznamovateľom stíhanej trestnej činnosti obžalovanej bol J. K. H..

19. Z listinných dôkazov opísaných v napadnutom rozsudku vyplynulo, že obžalovaná v rokoch 2004 a 2005 nebola oficiálne evidovaná ako pacientka psychiatrickej ambulancie B. G., že až do decembra 2014 nebola ako poistenec Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a.s. vedená v ich evidencii ako psychiatrický pacient, že od apríla 2004 až júna 2004 nebola PN pre údajné psychické problémy a nepoberala žiadne nemocenské dávky zo Sociálnej poisťovne, že 3. mája 2004 psychiatrická ambulancia B. G. nesídlila na adrese Veľkoblahovská 1002/45 v Dunajskej Strede, ktorou pečiatkou je nález opatrený a že táto psychiatrická ambulancia v tom čase nepoužívala software, ktorým bol lekársky nález vyhotovený a tiež to, že táto ambulancia nebola v tom čase prevádzkovaná pod obchodnou spoločnosťou MANTRA-AG s.r.o.

20. Svedkyňa B. G. k tomu uviedla, že všetky v spise založené lekárske nálezy týkajúce sa obžalovanej vyhotovila nie v rokoch 2004 a 2005, ale až dodatočne, údaje na základe prepisu jej pôvodných písomných poznámok z tohto obdobia do elektronickej evidencie, avšak na základe pravdivých údajov, ktoré si mala vlastnoručne značiť do poznámkovej knihy, ktorá sa už nezachovala. Výstupy z elektronickej evidencie potom odovzdala obžalovanej na jej žiadosť, avšak už opatrené aktuálnou pečiatkou ambulancie s novým sídlom, vytlačené v novom programe. Týmto jej tvrdeniam ani krajský súd neuveril, keďže jej údaje verne zachytené poznámky z terapeutických sedení s obžalovanou sú v rozpore nielen s listinnými dôkazmi označenými v predchádzajúcom bode, ale sa tiež výrazne rozchádzajú s tým, čo vypovedali o údajných návštevách ambulancie obžalovaná a jej dlhoročná kamarátka svedkyňa B. E. a dcéra obžalovanej B.. Je potrebné zdôrazniť, že v zmysle vtedy platného zákona NR SR č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov išlo zo strany B. G. o poskytovanie zdravotnej starostlivosti, ktorej neoddeliteľnou súčasťou bolo aj vedenie zdravotnej dokumentácie pacienta buď písomne alebo elektronicke. Povinnosť evidovať psychiatrického pacienta je elementárna povinnosť lekára primárne dôležitá pre zabezpečenie kontinuity a kvality starostlivosti o pacienta. Bolo by teda nielen v rozpore so zákonom, ale aj v rozpore s logikou veci, aby za obžalovanú, ak by skutočne bola v období od 18. februára 2004 do 23. júna 2005 pacientkou tejto psychiatrickej ambulancie, aby ju svedkyňa B. G. riadne nezaevidovala ako svoju pacientku a nežiadala od zdravotnej poisťovne na ňu za rok a štvrt' terapie (liečby) ani jednu platbu a aby jej neboli uhradené z verejného zdravotného poistenia ani jedny B. G. predpísané lieky. Nie je uveriteľné tvrdenie, že by B. G. rok a štvrt' poskytovala lekársku starostlivosť neoficiálne a bezodplatne obžalovanej, majetnej podnikateľke, ktorú predtým vôbec nepoznala len preto, že ju o to mala požiadať jej kamarátka B. E.. Rovnako nie je uveriteľné, že by v období po 23. júni 2005 až do roku 2014 obžalovaná už viac žiadnu psychiatrickú pomoc nepotrebovala, ak by podľa nález z 23. júna 2005 mali u nej stále pretrvávajúce psychické problémy, ktoré by si vyžadovali tam predpísanú medikamentóznú liečbu s ďalšou kontrolou o 4 týždne (v prípade potreby ihneď).

21. Pokiaľ obžalovaná v odvolaní namietala spôsob vyhodnotenia jej výpovede z prípravného konania a svedeckých výpovedí B. G., B. E. a svojej dcéry B., tak krajský súd nezhliadol dôvodnosť týchto námietok. Okresný súd v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku jasne identifikoval diskrepancie vo výpovediach zmienených osôb, ktoré činia výpovede týchto svedkýň a obžalovanej aj podľa krajského súdu vo výsledku nevierohodnými. Tieto diskrepancie sa týkajú podstatných okolností, najmä čo do okolností údajne prvej návštevy psychiatrickej ambulancie obžalovanou, ale aj priebehu údajných nasledujúcich vyšetrení, pričom ich výpovede nie sú rozporné len navzájom, ale sú aj v rozpore s tým, čo vyplýva z jednotlivých lekárske správ vyhotovených B. G.. Okresný súd preto nepochybil, pokiaľ žiadnej z týchto výpovedí vo výsledku neuveril. Motivácia svedkýň B. E. a B. pomáhať svojimi výpoveďami obžalovanej zbaviť sa trestnej zodpovednosti je aj podľa názoru krajského súdu zrejmá, keď svedkyňa B. E. je dlhoročná priateľka obžalovanej a svedkyňa B. je dcérou obžalovanej. A u svedkyne

B. G. nejde o lajdáctvo vo vedení evidencie, ako sa snažila prezentovať obhajoba, ale o zjavnú snahu zakryť svoj podiel na stíhanej trestnej činnosti, za ktorý bola pôvodne aj ona trestne stíhaná, no neskôr jej bolo obvinenie zrušené.

22. Ako nedôvodnú vyhodnotil krajský súd aj námietku obžalovanej ohľadne nepoužiteľnosti výpovede svojej staršej sestry - svedkyne F. D. z prípravného konania. Táto výpoveď, hoci bola vykonaná pred vznesením obvinenia, je použiteľným dôkazom, nakoľko bola realizovaná zákonným spôsobom tzv. vo veci a svedkyňa vypovedala po zákonom poučení, kedy sa jasne vyjadrila, že právo odoprieť vypovedať podľa § 130 ods. 1 ods. 2 Tr. por. nevyužíva, hoci vedela, že podozrivá je jej sestra – obžalovaná. Súčasne nejde o jediný, či vo významnej miere rozhodujúci usvedčujúci dôkaz ako tvrdí obhajoba, lebo výpoveďou svedkyne F. D. bola iba verifikovaná pravdivosť skutočností, ktoré vyplývajú z listinných dôkazov a ktoré vyvracajú skutočnosti uvádzané obžalovanou a svedkyňami B. E., B. G. a dcérou obžalovanej B.. Preto súd výpoveď sestry obžalovanej považoval za pravdivú napriek tomu, že obhajoba poukazovala na ich veľmi zlé súrodenecké vzťahy. Z uvedeného je tak zrejmé, že nie je pravdivé tvrdenie obhajoby, že po vrátení veci bola obžalovaná novým rozsudkom odsúdená výhradne na podklade tejto prečítanej výpovede. Kľúčové vo veci sú listinné dôkazy, ktoré okresný súd v prípade prvého (oslobodzujúceho) rozsudku úplne opomenul vyhodnotiť, čo bolo jedným z dôvodov pre jeho zrušenie.

23. Na základe vyššie uvedeného bolo aj podľa krajského súdu v konaní bezpečne preukázané, že lekárske nálezy vystavené B. G. v období od 18. februára 2004 do 23. júna 2005, teda vrátane obžalovanou vyšetrovateľovi sprievodným listom z 18. júna 2014 predloženého nálezu z 3. mája 2004, sú sfaľované, resp. vyfabrikované, nakoľko obžalovaná v danom čase pacientkou psychiatrickej ambulancie B. G. nebola. Keďže jedno sedenie v psychiatrickej ambulancii by nezodpovedalo údajne zistenej diagnóze, bola vyfabrikovaná celá terapia za obdobie od 18.2.2004 do 23.6.2005, tak aby začiatkom spadala do obdobia skutku, pre ktorý je stíhaný J. K. H. v inej trestnej veci.

24. Ako nedôvodnú vyhodnotil krajský súd aj odvoláciu námietku obžalovanej ohľadom nesprávne sformulovanej skutkovej vety výroku o vine pokiaľ ide o nález o lekárskom vyšetrení, ktorý podľa nej nie je identifikovaný jednoznačne a nezameniteľne, ale len nepriamo odkazom na sprievodný list, spolu s ktorým bol predložený. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že sprievodným listom z 18. júna 2014 bol obžalovanou do trestného konania predložený nález o lekárskom vyšetrení z 3. mája 2004 vyhotovený B. F. G., ktorá skutočnosť medzi stranami nebola sporná.

K právnej kvalifikácii skutku

25. Pokiaľ ide o právne úvahy, akými sa okresný súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona, tieto sú zrejmé z odôvodnenia napadnutého rozsudku. Správne okresný súd ustálil, že skutok ustálený v skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku napĺňa všetky zákonné znaky zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a) Tr. zák., keďže obžalovaná veľmi dobre vedela, že sa žiadnemu psychiatrickému vyšetreniu 3. mája 2004 u B. G. nepodrobila, ergo si bola plne vedomá toho, že ňou do trestného konania predložený lekársky nález, na účel použiť ho ako pravý, nie je pravdivý. Na dokreslenie celej veci treba upriamiť pozornosť na fakt, že spomínaný nález obžalovaná predložila do vyšetrovania vedeného na Odbore kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Galante pod ČVS: ORP-739/OVK-GA-2012, až po 10 rokoch (!!!) prebiehajúceho trestného stíhania skutku, ktorý mal voči nej údajne spáchať J. K. H..

K výroku o treste

26. Podľa § 317 ods. 2 Tr. por., ak bolo podané odvolanie v prospech obžalovaného proti výroku, ktorým bol uznaný za vinného, a odvolací súd tento výrok nezrušuje, preskúma v celom rozsahu aj zákonnosť a odôvodnenosť výroku o treste a ďalších výrokov, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

27. Pokiaľ ide o výrok o treste, tento síce nebol zo strany obžalovanej osobitným spôsobom v odvolaní namietaný, rovnako ani konanie, ktoré tomuto výroku predchádzalo, no krajský súd s poukazom na cit. ust. § 317 ods. 2 Tr. por. preskúmal v celom rozsahu aj jeho zákonnosť a odôvodnenosť a zistil, že okresný súd vykonal ohľadom tohto výroku dokazovanie v dostatočnom rozsahu a procesne správne.

28. Pokiaľ ide o samotný výrok, tak pomer a mieru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností okresný súd u obžalovanej postupom podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. ustálil správne konštatujúc, že u nej absentuje akákoľvek poľahčujúca, či priťažujúca okolnosť. Správne preto ustanovenia zákona o modifikácii trestnej sadzby (§ 38 ods. 3, resp. ods. 4 Tr. zák.) u obžalovanej nepoužil. Pokiaľ ide o samotnú výmeru trestu, obžalovanej okresný súd uložil trest odňatia slobody jeden rok, čo je z pohľadu správne stanovenej trestnej sadzby trest zákonný a keďže je ukladaný na samej dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby (za zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a) ustanovuje Tr. zák. v osobitnej časti trestnú sadzbu trestu odňatia slobody od 1 roka do 6 rokov), tak z povahy veci nie je ani trestnom neprimeraným. Okresný súd nepochybil ani pri svojom závere, že u obžalovanej výkon trestu odňatia

slobody nie je nevyhnutný a že je možné jej ho podmienienečne odložiť, pričom dvojročnú skúšobnú dobu považoval aj krajský súd za dostatočnú na to, aby obžalovaná spôsobom svojho života preukázala, že išlo len o ojedinelé vybočenie z medzí zákona, ktoré sa viac nebude opakovať.

29. Uložený trest podľa názoru krajského súdu zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukladanie v zmysle § 34 Tr. zák., je trestom primeraným a spravodlivým, od ktorého možno dôvodne očakávať, že splní svoju funkciu nielen z hľadiska individuálnej, ale aj generálnej prevencie a súčasne vyjadruje aj morálne odsúdenie tohto činu spoločnosťou.

30. Zároveň takto individualizovaný trest odňatia slobody zohľadňuje okrem iného aj neprimeranú dĺžku konania, keďže je ukladaný na samej dolnej hranici trestnej sadzby s podmienienným odkladom jeho výkonu. Faktom totiž je, že obžalovaná súdený trestný čin spáchala v skúšobnej dobe podmienienného odsúdenia v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda sp. zn. 1T/155/2006, ktorá jej plynula od 28. októbra 2010 do 28. októbra 2015, ktoré odsúdenie, ak

by zahladené nebolo, tak by s poukazom na ust. § 49 ods. 2 Tr. zák. obžalovanej nebolo možné ukladať trest odňatia slobody s podmienienným odkladom jeho výkonu a vzhľadom na jej osobu a postoj k trestnej činnosti ani trest na samej dolnej hranici trestnej sadzby. S poukazom na uvedené krajský súd k aplikácii ust. § 39 ods. 1 Tr. zák. ako satisfakcie za neprimeranú dĺžku konania nepristúpil súc toho názoru, že trest odňatia slobody mimoriadne znížený pod dolnú hranicu jedného roka by nevedel zabezpečiť riadnu ochranu spoločnosti.

31. Keďže medzi vyhlásením odsudzujúceho rozsudku okresného súdu 27. marca 2024 a konaním verejného zasadnutia na odvolacom súde došlo k zmene Tr. zák., bolo nevyhnutné v zmysle ust. § 2 ods. 1 Tr. zák. vyriešiť otázku, či aplikácia ust. Tr. zák. účinných od 6. augusta 2024 nie je pre obžalovanú priaznivejšia. Nakoľko sa trestná sadzba stanovená v osobitnej časti Tr. zák. za súdený trestný čin predmetnou novelou nezmenila, čin by ani po novele nebol premičaný a u obžalovanej nedochádzalo k modifikácii trestnej sadzby v jej neprospech postupom podľa ust. § 38 ods. 4 Tr. zák., tak krajský súd dospel k záveru, že ust. Tr. zák. účinného od 6. augusta 2024 nie sú v ničom, teda ani v rámci ukladania trestu, pre obžalovanú priaznivejšie, z ktorého dôvodu do výrokovej časti napadnutého rozsudku nevstupoval.

Záver

32. Keďže krajský súd z dôvodov prezentovaných vyššie v texte žiaden zákonný dôvod na zrušenie, či prípadnú zmenu napadnutého rozsudku nezistil, tak odvolanie obžalovanej na verejnom zasadnutí ako nedôvodné postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol. Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 180 Tr. por.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.